

Увѣренъ съмъ, че Москва, както всѣкога, ще подаде примѣръ. Да ни помогне Богъ да изпълнимъ Нашето свето призвание" !

Тия царски слова възбудиха горещъ отзвукъ въ всички крайща на необятна Русия, навсѣкждѣ засиялъ радостенъ възторгъ. Вѣренъ тълкувателъ на впечатленията, произведени отъ царскитѣ слова въ най-разнообразнитѣ кръгове на руското общество, въ сърдцата на милионния руски народъ, се явява славниятъ ратоборецъ И. С. Аксаковъ въ своята пламенна рѣчь, която той е произнесълъ въ едно отъ заседанията на Славянския комитетъ отъ 6 мартъ 1876 година :

„Въ Кремль, среди святыни и древности московской, русский царь вступилъ въ общеніе со своимъ народомъ, въ общеніе духа съ его прошлыми и грядущими судьбами, и держалъ къ нему рѣчь, навѣки врѣзавшуюся въ народную память. Самодержавный царь явилъ себя причастнымъ сердцемъ тому великому движенію, которымъ ознаменовалъ себя прошлымъ лѣтомъ его народъ, выславъ своихъ сыновъ на борьбу съ врагами славянства и вѣры. . . Нѣтъ мгновеній возвышеннѣе тѣхъ, когда внезапнымъ подъемомъ всенароднаго духа вся многовѣковая исторія страны вдругъ затрепещетъ въ ней живою движущею силой и весь народъ послышитъ себя единымъ цѣльнымъ въ вѣкахъ и пространствахъ, живымъ историческимъ организмомъ. Такую именно минуту пережили мы съ вами въ завѣтный день 30 октября, когда вся Русь, въ лицѣ Москвы, принимала отъ царя его мысль и слово и устами Москвы же, въ ея отвѣтномъ адресѣ на благую вѣсть, выражала свою вѣру и страстное желаніе: „Да прейдетъ слава Царя-Освободителя далеко за русский

10/20/84

